

„Извѣстното явлѣніе, речѣніето, ѝ спосѣватъ, свѣй-
ството ѝ приличното намѣрѣніе на посланіето.

За явлѣніето.

Явлѣніето ѣ първото сѣстоанство, на добрѣто по-
сланіе; защо нашето намѣрѣніе глѣда, за да обавіме
чисто, явно ѝ дѣствѣтелно, кз комѣто писѣваме, това
явлѣніе сѣстоава оу добрѣто ѝзвѣрѣніе на рѣчите, ѝ ѝз-
вѣстното тѣхно сочинѣніе. За да не докарва недоумѣ-
ніе, ѝ сѣмнѣніе на сѣщото посланно смышлѣніе: за то
сказка първото прѣвило на посланнописаніето: пиш ѝ
добрѣ. . . . То прѣвило ѣ весма потрѣбно на тар-
говица (купѣца), той подобава да писѣва неговите по-
рѣчванита оу посланіето сѣ: сз великое явлѣніе ѝ ѝз-
вѣстіе, да снѣ, който чтѣ писмоте, не разумѣва дрѣ-
гѣи вмѣсто дрѣгѣи, коѣто мѣже пѣслѣ да докара тѣѣ-
та, ѝ на двѣте страны.

Първото ѝ потрѣбното сѣставлѣніе на посланства-
та ѣ явлѣніето, правописанното приглѣдваніе, коѣто ѣ
ѣдна частъ отъ грамматицата, безз коѣто никой не
мѣже да докара явлѣніе оу посланіето сѣ.

Мнобажды послѣдова отъ погрѣшното правописа-
ніе, ѝ отъ безчинната потреба на писаніето, да сѣ
разтѣва (развала) знаменіето на рѣчите, ѝ всѣто
смышлѣніе на посланіето, отъ коѣто сѣ показва невѣ-
ніето на снѣговка, който ѣ писалъ то посланіе.

На явлѣніето любѣзне! многотрѣбно ѣ, ѝ краснопи-
саніето, чрезз коѣто оучиме да писѣваме краснначертѣ-
ни вѣкки, ѝ да гѣ совокупѣваме дѣврепорѣдочнѣ, ѝ
да прилеплѣваме зайдно сз велико ѝскѣство, сз возмѣж-
ната барзина, понѣже лѣшевописното посланіе ѝ безчинно-